

عنوان مقاله:

تحلیل برنامه های توسعه کشور در بخش آموزش عالی (پس از انقلاب)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در نظام های آموزشی، دوره 4، شماره 10 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

احمد رضا روشن - موسسه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی

مریم حسینی لرگانی - موسسه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی

فاطمه قائمی - موسسه پژوهش و برنامه ریزی آموزش عالی، ایران

خلاصه مقاله:

ایران یکی از پیشگامان امر برنامه ریزی توسعه در مسان کشورهای درحال توسعه است. اولین برنامه توسعه در ایران به سال ۱۹۴۸ به اجرا درآمد و تاکنون نه برنامه توسعه (۵ برنامه قبل و برنامه بعد از انقلاب) طراحی شده و به اجرا درآمده است. درمجموع اغلب صاحب نظران توسعه، عملکرد این برنامه ها را مثبت ارزیابی نمی کنند. در عصر دانایی که آموزش عالی و دانشگاه به عنوان محور عقلانیت جامعه قلمداد می شوند و مراکز آموزش عالی حکم مولد و یا ژنراتورهای تولید نیروی انسانی صلاحیت دار را دارند و سند چشم انداز بیست ساله نیز بر اهمیت علم و فناوری تاکید تام داشته است، بررسی برنامه های آموزش عالی و تشخیص عوامل مثبت و منفی آن ضرورتی اساسی است. به طورکلی عملکرد برنامه های توسعه کشور در بخش آموزش عالی پس از انقلاب نشان می دهد که موفقیت برنامه های توسعه این بخش، عمدتا در زمینه اهداف کمی و نه کیفی است و درمجموع شاهد عدم ارتباط منطقی میان اهداف کلان و سیاست های اجرایی بوده ایم؛ به عبارت دیگر در برنامه های مربوط به بخش آموزش عالی، تحقیقات و فناوری تفاوت بسیاری میان تدوین برنامه و اجرای آن قابل مشاهده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی، آموزش عالی، خط مشی ها و سیاست ها، کانون های بحرانی، مدل مشتری مداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1277365>

